

Len-sen

S L O V O úvodní, neboli: "Bédo je jaro!"

Ahoj kamarádi, doufám, že jste si už v tomto roce stačili vyvrknout aspoň nohu a nebo zlomit lyži. Mě se to zdařilo dvakrát. Oboje. No, ale sníh už je pohled do minulosti a krajema začíná smrdět hlína a to je pěkný svinstvo... Stačil jsem sice vyjet jen parkrát a pokaždý sem na těch starejch flecích našel moc a moc novýho. Jak jistě víte situace trempinku začíná být čím dál tím víc složitější a v první řadě u nás ve východočeském kraji, kde skoro na každěj světovej straně se nachází nějaká rezervace. To je sice velk plus pro přírodu, ale taky se velmi často stává, že nejsi připuštěn. Kamarádi TD Idaho Červený Kostelec to řeší po svém, jezdit a být zároveň ochráněm/nikoliv TiSu, ale samostatnou složkou ONV. O jejich makačce na adřpašské lípě se psalo už dost a nyní opět začíná jejich činnost v Ratibořicích-Babiččině údolí. Restaurují stromy a okupují Staré bělidlo. No řekněte sami, kdo z trempů může prohlásit, že přespal ve Starém Bělidle v pokojíku pro Voršilu. Kdo v těchto jarních měsících navštívíte Babiččino údolí nebuďte překvapeni až v korunách zámeckých stromů uvidíte houf opičáků v maskáčích a se sekerami v zubech. Zajódlujte ahoj a stavte se na pokec... Snad se tam uvidíme. Žen-žen se pravděpodobně stane osadním časopisem TO Idaho, což je pilíř východočeských ochráněřů a snad od léta i má domovská osada.

ahoj JUAN.

KRAJ.

Dívám se dolů a brzý zas musím jít.
Už obrátila dnem se obráceně
nádobá poznávacích křečí.
Dívám se dolů a pomalu odcházím!
Zatraceně.
Já vázaň je do kožených desek
čas od času voněly dýlavami,
měly cejch ohňů a šněrovací boty,
však v pohledu zžátovlasé Maud
čněl hřebík pohrdání.
Už s léty mizí netrpělivý chvění,
kdy tejděn pomáhal ti balit ranec,
jen houkání vlaků zní dodnes nad skalami,
kde věrný zůstal Kraj co rval se bezestenu,
když lepili ho vyhláškami
a každý kdo ho miloval, byl proklínaný štvanec...
A dáeska?
Na mým fleku táboří teď nuda
a chodí spát už po setmění,
neumí snít, to dnes už není móda,
proto z mejch očí ční hřebík pohrdání.

J.

Bořil jsem se po koleha v sněhu a zvolna stoupal k vyvýšenému horizontu, kde jsem očekával neznámé. Měsíc se proti všem zvyklostem ani neukázal a v naprosté Tmě hořely krystalky sněhu jen pod mými pohledy. Nepočítal jsem čas ani kroky, které mne dosud neomrzely. Každý z nich se pevně poutal k zemi, ale zároveň mizel nad korunami smrků, podle kterých jsem tušil svou Cestu.

Potom, v pořadí už mnohokolikáté vteřině dnešní Noci, se naplnila věštna jedné z mých sudiček a já byl poprvé v životě plně soustředěn k pocitům, které přicházely ze všech stran, byly nážné, vroucí, nafouklé, krápné. Po celou dobu jejich přítomnosti jsem nemohl splynout se skutečnem, matně jsem registroval žití kolem sebe, souhru plamenů v křišťálek zpívajících úst za svými zády. Jediné co bylo hmatatelné, byly dva páry lesknoucích se očí, závist i strach, co nám přinese další nečekaná vteřina, voňavou chuť teplého vína, které šipravě ztékalo do dutin ústních, které neumikaly.....

Řeka slovi! U pramenů klokotavým pramínek začíná svojí pouť, poslední jsou to věty, souvětí a pojednou se v nás rodí veletok, strašlivá síla, kterou disponují ústa, síla hormonální, kdy drtíš ve svých dlaních tlak té druhé dlaně.....

Byla to slova, která v hostnoucím Tichu nabírala závrtných výšek, spalovala až na kůži, svištěla jako prásky bíchem kolem uší.

Za dveřmi kde vítr navál šedomléčnou závěj se zrodila pointa o existenci velkého rybiho Oka, vzdalovalo se a mizelo, aby se za chvíli opět přiblížilo a dalo nám nahlédnout do svého vnitřku. Řeka dál pronikala do našich duší a v jejím proudu se usadil malý čerý krokodýl - Štín. Ostrými zuby načínal spánek a nám nezbyvalo než se dál plavit kalnými přejemi a mlčky hledat štít proti otráveným šípům Únavy.

Noc měnila svou barvu a Hlasy se zvolna uzavíraly do svých lepenkových pouzder. Velká loď se naklonila na bok. Jsme pod úrovní svých hlasů a na polospících tvářích vidíme morbidní kostlivečké rysy. Tíse přistupují k zamšeným oknům a nikoliv slovy, ale srdcem se loučí s otu něžnostrašnou Nocí, která vjíždí do přístavu. Je ráno. Pájdeme spát.

J.

Klekání.

Konopné provazy
vedou vaháru k zvonům,
postačí lehounký závan dotěrnosti -
a oni spustí.

Zamklé střechy
pak se rozezvučí,
projdu se krajem před usnutím.
Nebo je plná šluti.

J.

Na dálnici E 18. píseň, kterou zpívám na pozdrav
melodie-na dálnici E. 8 -Skunk, nebo Zalman - tex Juan.

Čekám na rychlý spřežení, který mě domů dopraví
sámá dříve než já, když ve dveřích jí pozdravím,
na dálnici E18 už zase znovu stopuju
kdysi mi bylo sedmáct, dnes třetí křížek maluju.

Pozná jsem sever, západ jih, však k slunci svou tvář obracím
sámá jsem zarámal v zdvořilých, však domů dnes se odvracím
na dálnici E18 skůču do druhé třešně
dávno mi není sedmáct, nevěřím žádnéjm zářkám.

Roky který jsem prožil sám vjetovaný na paži
tam jsem se taky dovedl, že toliká jím překáží,
na dálnici E18 já se sřítema vaponím
že když mi bylo sedmáct, já poidm jes se usmívál.

Obličej černou masku má deš a tváře má se raduje
a tvaře, která se usmívá a z ruky která stopuje,
na dálnici E18 patří jak snečka dopravní
dávno mi není sedmáct, dneska jsem v řadě poslední.

Už nejsem to co byl jsem dřív a čas má koně rychlejší
já tenkrát uskočit to stih, píseň má datum věřejší
na dálnici E18 stojí posník s jménem mým
tam komu je sedmáct, ať se tam mlčky ukloní.

.. .. .

Ztratila jsem večerníci
svůj oblíbený šperk
V taxi
Ztratila jsem milenec
za kafi andělá
Mezi Marsen a Francií
Období deštá
Zašlá v mých očích
špatně impregnovaných
Havraní nosí sáutek
Tulipány otahotaly s měsícem
A ptáci přestávají růst

Můj milenec a večerice
byli jedno:
O květiny! zahajte stávkú demovaži!

Slovo oslavai: Teď platí jen jedno pořekadlo," Čas pracuje proti mě." Znáte jak to chodí, člověk stár a dějiny se stí a tak z původně sybleného jaraiku máme skoro leták. Ne co se dá dělat. Doufám že jste si jaraich deštíků na vandrech a na vodě užili snadně a nyní si léčíte reuma a flešky/obeah na vi stár váli/ a bude si moš čist-
Zac-žen.

Juan

Co doporučujeme: Čeň a dříví eakalyptu - výběr z australské lidové poezie.

Chajda kárová - úryvek

Je Bob mý jméno pánové, jak před váma tu jsem
já zežil jsem už všelicos, když křižoval jsem zem,
já kdysi byl i bohatej, teď trop jsem, přebů ví,
šíví mě teď obec v chajdě kárový.

Jen jeden škopek dostal jsem, prej nezáhe víc bejt,
ten slouží se čaj na maso, ší když chci nohy sejt.
Dělí kotlík má s šejdílk s šáikea, všechno fůrcvý,
kaškej ale cení kuchyň v chajdě kárový.

A z nábytku v ní není nic než bežda vod dřinu
tu poučívám k sezení i jako špišírnu,
A kde by její víko sved mě kouzlo hotový
mouchy bušoz jí hašt kolem chajdy kárový.

Zrození duhy - indiánská poezie

Lovecké kouzlo.

Na hladnoucím východě
už začíná svítat,
tam uprostřed zdáhercůch květů
nejlepší jeleši budou zabiti.
Černá opeřený šipe z černého luka,
proboďni srdce státnému samci!
Krev mu vytryskne z tlamy,
až na pyboďnu srdce,
už cítí, že mu nesu smrt.

Jiří Orten - úryvek

Podzimní noci, milenke šluti a selens, které počerňuješ, zavír na paici
svých nožek, odhal stehýska a protáhni bedra, sevři svých tisíc
variací smutku do dlaní a pažej.
Vlášně podzimní noci, ubíráme se do minulých století a jako z klou-
bouku táhnu svůj osud, osud povlékatý již patinou, variací mého,
osud "ristandv..."

Velkej vandr 73/pokračování/

Ráno jsme vstali do krásného podzimního rána, slunce nás nemuselo dvakrát moc přemlouvat a městečko/HM/ do kterého jsme dorazili se jmenovalo Bystráčka. Dle mapy se zde měl nacházet krásný lovecký zámeček barokního stylu. Jo, našli jsme ho. V tak dezolátním stavu, že bychom do něj nešli ani brambory na zimu. Pokud to šlo, prolezli jsme ho a riskovali, že na nás něco spadne. Nespadlo! Snad proto, že jsme návštěvu památky přestáli ve zdraví, zašli jsme si s Chobotem na jedno kyšelé pivo a nějaký buráky. Potom jsme se sprchovali na silnici pod zahradní sň říkačkou k rozmrzlosti zahradníka a člapali vesele na místní nádraží, které se mělo nacházet za kpcem. Nacházelo se, ale za třema kopcema. Stejně bylo mrňavý a tak jsme šli radši na zmrzlinu. K večeru se nebe zatáhlo a nám nezbylo nic jiného, než se na ten zatracený vlak odebrat. Celou cestu mne Celda s Chobotem učili říkat Rrrr..., ale brusle jsem neřekl ani zá nic. Jen to do Prádele, mi šlo nějak líp. Vláček nás dovezl do XY a tam nás děšť zahnal do Motorestu, kde jsem poprvé ochutnal Borůvičku. Nebyla špatná. Noc jsme prožili na nějakém svahu a věčně se kutáleli dolů. Chobot myslí i na nemoci z prostydnutí vzal prozířetelně sebou lahev slivovice a tak nám ani moc zima nebylo... Co nám přinese další den? To se dočtete v dalším čísle Žen-Šenu.

Juan.

DON L. LEE

Básně.

neviděl jsem ještě báseň, která by uopala hlaveň osmčicítky
neviděl jsem ještě sloku, která by rozbila bělochovi palici
neviděl jsem ještě metaforu, která by zatsavila tank
neviděl jsem ještě slovo, které by zabíjelo
a kdyby bylo slovo mocnější než olovo
puškán by nezároďoval ruská pole
a pokud mne mé přirovnání neochrání před holí v pusté noci
ponechám si myslím břitvu
a koupím si pár kulek do foroty.

přeložil Pavel Šrut

/Listy/

Ústupek

Ještě naposledy ustoupím
a vrátím se tři kroky zpět
Oboustranný most se rozezvučí
v líbivém stereu

Ustoupím před tvou přetvářkou
do uliček
s blátivými vlasy.
Proč říkat "asi?"
Odpovím NE.

Juan

Medové koičky.

Slunce si půjčilo
vlnu z celých hvízd,
v protějších oknech
smát se zapomelo.
Už dvanáct let
jsem nešel bosý travou,
a pozvolna těžkne
má spotřeba cigaret,
je třetího,
boxer nespavosti
dává mi za vyučenou.
V zámecké galerii
si pouštím pantomimu
datství,
rám z povadlých petek
už ho neoživí.
Základní surovinou
je trochu jila
a slunce peče
medové koičky.
Za týden bude
posvícení.

/Jana/

Blues Jovana Šovčka

v noci na dnešek mi alkohol
v kšich a ošmir gloval
jazyk,
vaskil oči jak jahody do
želé,
vypálil kšiči jak tlustým piják
k es,
v noci na dnešek mi alkohol
v kšich a ošmir gloval
jazyk,
vaskil oči jak jahody do
želé,
vypálil kšiči jak tlustým piják
k es,
v noci na dnešek mi alkohol
v kšich a ošmir gloval
jazyk,
vaskil oči jak jahody do
želé,
vypálil kšiči jak tlustým piják
k es,

proti za oknem
mazali mělo na chléb
Travnaj se vlekla
jako preražena
v kšiči.
Lip jít pěšcurem.
/V. Závada - Lyač/

Kamarádi s tučkou u pasu - psavci ! ! !

Ke, dávno jsem ztratil naději, že se ještě sejdeme někde venku a onas,
že na dva dny za omezení co je spánek a budeme se předhánět, kdo ještě
umí. To jaksi už neopadne, ale nějaké vzpomínkové posez by se měl
zatím uskutečnit. Troc hu povolit to šerovní usazeně, potomky
dát do úsekovy babička a s hrzkou papíru pod peřící se slízt někde??!
Já ve tom uvažuju už od začátku roku, ale pokaždý mi do toho něco
vleze a nějaké pevné teraín nepřipadá v úvahu. Tak co kdyby zas někdo
jinej vymyslel pořádné pořádky jako byly psavecké sléziny a zorganiz-
soval to! Tak chata do toho, bude čekat, kdo se ozve nejdřív.

J.

resrve resrve reserve reserve reserve reserve

BARONKU

ZRCADLENÍ

Vracíš se
silný a opojný jako Sen
a pak tě vidím
jak mi rptékáš mezi
ještě lehký dotek
než se vpíšeš
do černé a hladové

SETKÁNÍ

Obloha se ještě neunesla,
úplné rozednění
začal slavnostně padat první sníh
načechraný jak peří ptáků.
V chalupě štěkal pes
a ty jsi dospěl velké čekání.
Potom zakokrhal kohout
a ráno vešlo semnou.

+++

Na jednom nádraží
je pár dlaždic určených pro zázraky,
poklekl pěvec potulný.
Zpíval hymnus pro koleje
pro modré oči co plovou nad nimi
a pro lidi, co s pusou dokořán netušili,
že svatý Jiří právě dnes,
zabil zlou saň.

pár slov pod čarou - Baronka= odběratelka Žen -Šenu, zápaďanka
od Sokolova, povoláním servír, nyní paní barman, blázen a snilek
a jinak jedinná dopisovatelka mého plátku. Proto se redakční rada
usněla, že jí patří po právu přímé dopisovatelů tj. výhonek
čarovného kořene Žen-Šen, který jí opravňuje až do smrti být take-
vou jaká je.....

Juan+comp.